

Arrest

nr. 95 459 van 21 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bonische nationaliteit te zijn, en X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2012 tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 14 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. VANCRAEYNES verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienden op 2 juli 2012 een asielaanvraag in, waarbij zij verklaarden dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 31 juli 2012 ten aanzien van de drie verzoekende partijen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

De beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag, die eerste verzoekende partij bij aangetekende zending van 31 juli 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"B. Motivering

Op basis van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient besloten te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3, of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werden Bosnië- Herzegovina en Servië vastgesteld als veilige landen van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonde dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan. Immers, voor wat Servië betreft, het land waar u sinds begin jaren 1990 tot aan uw vertrek in 2012 in hoofdzakelijk verbleef (op 20 dagen in 1997 en een zestal maanden begin 2004 na) en waarvan uw partner en kinderen het staatsburgerschap bezitten moet vooreerst gewezen worden op een aantal opmerkelijkheden die de waarachtigheid van de door u aangebrachte asielmotieven ondermijnen. Vooreerst dienen de nodige vraagtekens geplaatst te worden rond uw verklaringen illegaal Servië verlaten te hebben en 2500 euro voor uw reis betaald te hebben. Immers zowel staatsburgers van Bosnië als van Servië kunnen reeds geruime tijd met een geldig paspoort visumvrij naar de Europese Unie reizen. U verklaarde de illegale reis hoofdzakelijk bekostigd te hebben met de verkoop van een stuk grond van uw partner. Echter, daar waar u stelde dat uw partner haar grond aan haar broer verkocht, stelde uw partner dat u haar grond buiten haar medeweten aan ene [D. M.] verkocht. Voorts stelde uw partner dat jullie sinds de periode dat u een hartaanval kreeg (2000) geen contact meer hadden met uw schoonfamilie. Bevreemdend is ook het feit dat uw partner en dochter [V.] tijdens hun gehoren d.d. 26 juli 2012 op het Commissariaat-generaal stelden dat u aan hen foto's en hun handtekeningen vroeg, dat uw smokkelaar u foto's en handtekeningen van uw gezinsleden vroeg, terwijl u, uw partner en uw dochter bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarden zonder valse documenten te hebben gereisd (Verklaring DVZ, vraag 34; Verklaring DVZ [N.], vraag 34; Verklaring DVZ [V.], vraag 34; CGVS, p. 10-11; CGVS [N.], p. 6; CGVS [V.], p. 4). Voorgaande bevindingen zetten tevens uw algemene geloofwaardigheid onder druk. Voorts moet vastgesteld worden daar waar u, uw partner en dochter [V.] op het Commissariaat-generaal aanhaalden dat [V.] veelvuldig problemen kende op school met andere leerlingen, geen van jullie drie ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken met een woord gerept hebben over de beweerdde problemen van [V.], op school, wat ernstige vragen doet stellen over de waarachtigheid ervan (DVZ, vragenlijst CGVS; DVZ, vragenlijst CGVS [N.]; DVZ, vragenlijst CGVS [V.]). Voorts aangaande de twee aanrandingen waar uw dochter [V.] beweerde het slachtoffer van te zijn geworden, is het op zijn minst bevreemdend te noemen dat dergelijke feiten zich zouden afgespeeld hebben op klaarlichte dag – [V.] stelde immers dat de feiten onmiddellijk na schooltijd plaatsvonden - in de directe omgeving van haar school. Hoe dan ook moet vastgesteld worden dat de beweerdde aanrandingen nooit aan de autoriteiten werden gemeld. Dat [V.] geen melding deed van voornoemde beweerdde aanrandingen om u en uw partner niet meer problemen te bezorgen, kan geenszins gelden ter rechtvaardiging van haar nalaten ter zake (CGVS [V.], p. 5-6). Het is echter precies de bedoeling van het indienen van een klacht om hulp en/of bescherming te verkrijgen tegen uw belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Voorts kunnen de nodige vraagtekens geplaatst worden bij uw beweerdde problemen met de Servische politie. Zo verklaarde u in 1993 een vijftal dagen gearresteerd en gefolterd te zijn geweest

door de Servische politie wanneer u valselijk beschuldigd werd van mensensmokkel van Roemenen naar Bosnië. Wanneer er meldingen van diefstal waren, werd u regelmatig door de politie gevisieerd en ondervraagd. Tevens werd u door de Servische politie wanneer u er melding ging maken van uw problemen met Servische burgers (ongeveer 25 keer) nooit door de politie geholpen (CGVS, p. 13-17). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 12 juli 2012 heeft u echter met geen woord gerept over uw beweerde problemen met de Servische autoriteiten. Toen u bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd of u ooit gearresteerd of veroordeeld bent, antwoordde u ontkennend. Ook tijdens het uiteenzetten van uw problemen bij de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde u geen problemen met de Servische autoriteiten. U gaf aan in Servië omdat u Moslim bent problemen te kennen met uw schoonfamilie en Serviërs. Daarna gevraagd of u problemen heeft gekend met uw autoriteiten antwoordde u opnieuw negatief (DVZ, vragenlijst CGVS, p. 2-3). Hierdoor kan er ernstig getwijfeld worden aan de door u aangehaalde problemen met de Servische autoriteiten.

Dat er met reden zeer ernstig getwijfeld kan worden aan de waarachtigheid van uw beweerde veelvuldige problemen met de Servische autoriteiten wordt verder kracht bijgezet door de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt waaruit blijkt dat er in Servië geen systematische op leden van minderheden betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Servische autoriteiten plaatsvinden. De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Bosniak en de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Uit dezelfde informatie blijkt dat er weliswaar binnen de Servische politie nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Servische politie beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is onder meer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De Servische overheid wordt ook bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. Door het geheel van deze vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten - onder meer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad - voorleggen. Indien men evenwel meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Servische politie en meent dat rechten geschonden zijn/worden, bestaan in Servië meerdere mechanismen - die ook toegankelijk zijn voor Roma en Bosniakken - om politieel wangedrag van politieagenten - dat niet zonder meer wordt gedoogd - aan te klagen bij hogere autoriteiten. De Servische overheid onderneemt immers stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen. Dit blijkt onder andere uit de oprichting van een intern controleorgaan binnen de politiediensten, dat klachten behandelt die met het optreden van de politie te maken hebben. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle Servische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. U heeft echter nooit enige stappen ondernomen om de door u aangehaalde problemen met de Servische autoriteiten aan te kaarten. Evenmin besprak u in Servië ooit met een advocaat welke mogelijkheden u had om het politieel wangedrag aan uw adres aan te kaarten of bracht u uw problemen met de politie aan bij een in Servië opererende (internationale) mensenrechtenorganisatie (CGVS, p. 14-15). In dit verband dient nog opgemerkt te worden dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u aldus geenszins gedaan heeft.

Ten slotte, voor wat Servië betreft, was uw vertrek mede ingegeven door economische problemen en kenden u en uw partner medische problemen. Zo kon u de huur en onder meer facturen voor elektriciteit en scholing van de kinderen niet meer betalen. Uw partner verklaarde uitdrukkelijk dat haar belangrijkste motief voor vertrek uit Servië het feit was dat zij in Servië geen toekomst en mogelijkheden kan bieden aan haar kinderen (CGVS [N.], p. 7-9). Er dient echter te worden vastgesteld dat voornoemde problemen motieven van zuiver socio-economische aard zijn en als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van subsidiaire bescherming. Wat de medische problemen van u en uw partner betreft moet vastgesteld worden dat - ofschoon noch u noch uw partner jullie medische problemen uitdrukkelijk aangaven als een reden voor vertrek uit Servië - gelet op jullie verklaringen en neergelegde medische attesten, jullie toegang hebben tot de in Servië aanwezige medische dienstverlening. Zo werd u jaren behandeld voor uw hartaanval, werd uw dochter [V.] verzorgd door een arts wanneer ze door haar klasgenoten werd geslagen in maart 2011, en kreeg uw partner de nodige onderzoeken ten tijde van haar recentste zwangerschap. Uit het feit dat uw

partner wanneer ze licht bloedde een arts bezocht welke haar - omdat de arts vermoedde dat uw partner een tumor had - een afspraak gaf om twee weken later een echografie te laten nemen en uw partner een vijftal dagen later met hevige bloedingen terug naar de arts ging, welke dan constateerde dat uw partner zwanger was en één van de baby's gestorven was in de baarmoeder, kan geenszins afgeleid worden dat men jullie niet wilde voorzien van medische zorgen. Wat betreft de corruptie in de medische sector waarmee uw partner geconfronteerd werd, moet evenzeer vastgesteld worden dat, gelet op het feit dat dit een wijdverspreid fenomeen in Servië betreft waarvan vele burgers het slachtoffer worden, dit geenszins kan gezien worden als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (CGVS, p. 17; CGVS [N.], p. 6; document 7). Er kan dan ook geenszins te besluiten dat u en uw gezinsleden bij een eventuele terugkeer naar Servië in geval van medische problemen aldaar geen beroep zouden kunnen doen op de aanwezige gezondheidsinstellingen.

Voor wat Bosnië betreft, het land waarvan u het staatsburgerschap bezit, verklaarde u niet te kunnen terugkeren daar u wraak vreest van [D.] (en diens familie) nadat u hem in 2004 heeft neergeschoten en verwond (CGVS, p. 18). Ter zake dient vooreerst vastgesteld te worden dat uw probleem met [D.] een louter interpersoonlijk probleem van gemeenrechtelijke, meer bepaald strafrechtelijke, aard is en dateert van vijf of zes jaar geleden. Uit niets blijkt dat u ingeval van eventuele problemen bij een terugkeer naar Bosnië geen beroep zou kunnen doen op de aldaar opererende veiligheidsinstanties. Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt immers dat de Bosnische autoriteiten en de Bosnische politie voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel er binnen de Bosnische politie cruciale hervormingen noodzakelijk zijn, slaagt de politie erin om een hoog percentage van de bij haar aangekaarte misdrijven op te lossen. Hiervoor wordt ze op vlak van dagelijkse ordehandhaving en de bestrijding van de georganiseerde misdaad en de wijdverbreide corruptie geadviseerd door de European Union Police Mission (EUPM). De afgelopen jaren stelt de EUPM een gestage vooruitgang vast inzake de samenwerking, communicatie en coördinatie tussen de verschillende veiligheidsdiensten onderling en tussen de politiediensten en het vervolgingsapparaat. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Bosnische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing beroept, is in bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande beslissing te wijzigen. Uw vluchtelingenkaart, geboorteakte, echtscheidingsvonnis en militair boekje bevatten louter persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan. Het attest d.d. 13 mei 2004 van de gemeentediensten van Kalesija geeft aan dat u ten tijde van het uitreiken van het attest verbleef in Jeginov Lug, maar ook niets meer dan dat. Het neergelegde krantenartikel geeft aan dat u de afgelopen jaren in Servië met economische problemen kampte, maar werp geen ander licht op het feit dat economische problemen geen verband houden met één van de criteria uit de Vluchtelingenconventie noch ressorteren onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Uw medische attesten staven dat u in 2000 een hartaanval heeft gehad en u daarvoor in Servië bent behandeld, maar werpen geen ander licht op bovenstaande vaststelling dat u niet heeft aangetoond geen beroep te kunnen doen op de in Servië aanwezige medische dienstverlening.

Ook in het kader van de asielaanvragen van uw partner [N. H.] en uw dochter [V. H.] werd een beslissing tot niet inoverwegingname genomen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag, die tweede verzoekende partij bij aangetekende zending van 31 juli 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die ter zake door uw partner, [H. H.] [...], werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van inoverwegingname van zijn asielaanvraag genomen,

[...]

Derhalve kan uw asielaanvraag evenmin in overweging genomen worden.

Uw geboorteakte en de geboorteaktes van uw minderjarige kinderen kunnen evenmin een ander licht werpen op voorgaande appreciatie daar ze eveneens enkel persoonsgegevens bevatten, die op zich niet worden betwist.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

De beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag, die derde verzoekende partij bij aangetekende zending van 31 juli 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die ter zake door uw vader, [...] [...], werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van inoverwegingname van zijn asielaanvraag genomen,

[...]

Derhalve kan uw asielaanvraag evenmin in overweging genomen worden.

Uw geboorteakte kan evenmin een ander licht werpen op voorgaande appreciatie daar het eveneens enkel persoonsgegevens bevat, die op zich niet worden betwist."

Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt meer dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekende partijen voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (hierna: het koninklijk besluit van 26 mei 2012).

Zij verschaffen de volgende toelichting:

"Dat, op grond van het artikel 159 van de Grondwet "De hoven en rechtbanken passen de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toe in zoverre zij met de wetten overeenstemmen".

Dat het artikel 57/6/1 stelt dat : "De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag

betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van :

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15,§ 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie”.

Dat het niet valt te ontkennen dat SERVIE voor de etnische minderheden, en met name voor de Roma, niet als een veilig land beschouwd kan worden.

Dat deze Rechtsmacht zo in recente arresten (25 juli 2012 nr. 85 162/zaak 91.588 en 25 juli 2012 nr. 85 163/zaak 92 447) nog vaststelde :

“Si la police ne réagit pas toujours efficacement et rapidement face aux problèmes d’ordre ethnique et que le traitement judiciaire des affaires à caractère ethnique reste perfectible, il ressort égale[m]ent de ces mêmes informations que de nombreux progrès ont été mesurés en 2011 ” (paragraaf 5.8.3.).

Dat deze eraan toevoegt dat “s’il existe une conviction généralisée que l’impunité est un problème dans la police, il appert néanmoins que la qualité du service de contrôle interne s’améliore également ” (paragraaf 5.8.4.).

Dat de Raad ten slotte zijn arrest motiveert, preciserend dat « La situation de la communauté rom demeure préoccupante, même si les autorités serbes ont adopté récemment de nombreuses mesures visant à lutter contre les discriminations dont ces individus font l’objet. Il s’en déduit qu’une prudence particulière s’impose aux instances d’asile saisies d’une demande émanant d’individus vivant en Serbie d’origine rom” (paragraaf 5.8.5.).

Dat eruit afgelei[d] wordt dat de Koning, meer bepaald wat SERVIE betreft, het in het middel beoogd K.B. onwettig genomen heeft.

Dat deze Rechtsmacht bijgevolg geen andere keuze zal hebben dan het hierboven vermeld K.B. niet toe te passen en de betwiste beslissing zal moeten vernietigen om aan de tegenpartij toe te laten een nieuwe beslissing, vatbaar voor een beroep in volle rechtsmacht, te nemen.”

3.1.2. Artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 mei 2012 luidt als volgt:

“De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen :

- Albanië*
- Bosnië-Herzegovina*
- India*
- Kosovo*
- FYROM*
- Montenegro*
- Servië”*

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen hun eerste middel er de facto op gericht is om te laten vaststellen dat het artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 mei 2012 door een onwettigheid is aangetast, zodat de bestreden beslissingen die gebaseerd zijn op voormelde reglementaire bepaling ook als onwettig dienen te worden beschouwd.

Overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet kunnen de hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toepassen in zoverre zij met de wetten overeenstemmen. De Raad dient bijgevolg een koninklijk besluit dat in strijd is met een uitdrukkelijke wetsbepaling buiten beschouwing te laten en kan indien blijkt dat een administratieve beslissing weliswaar steun vindt in een reglementaire bepaling, doch strijdig is met een wetsbepaling overgaan tot de nietigverklaring van deze administratieve beslissing.

Verzoekende partijen tonen door te verwijzen naar twee arresten van de Raad evenwel niet aan dat dat artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 mei 2012 in strijd is met de uitdrukkelijke bepalingen van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De overwegingen in de arresten waarnaar verzoekende partijen verwijzen – met name dat de politiediensten in Servië niet altijd efficiënt en snel optreden bij etnische problemen en dat de gerechtelijke behandeling van dergelijke zaken nog voor verbetering vatbaar is, alsmede de stellingname dat er een algemene overtuiging bestaat dat de straffeloosheid bij de politie een probleem is en de asielinstantie derhalve voorzichtig dient te zijn bij de behandeling van asielaanvragen die uitgaan van etnische Roma die in Servië wonen – laten immers niet toe te concluderen dat de Raad zou geoordeeld hebben dat Servië niet kan worden beschouwd als een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet. Er moet tevens geduurd worden dat eerste verzoekende partij geen etnische Roma is en dat uit de uitvoerige motivering van de bestreden beslissingen duidelijk blijkt dat verwerende partij met de nodige voorzichtigheid optrad en na een individueel onderzoek van de asielaanvragen van verzoekende partijen vaststelde dat zij niet aannemelijk maakten dat de autoriteiten in Servië of Bosnië-Herzegovina in casu niet de nodige bescherming zouden kunnen bieden.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekende partijen voeren in hun tweede middel de schending aan van de artikelen 39/1, 39/2 en 57/6/1, vierde lid van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Ter onderbouwing van hun standpunt stellen zij het volgende:

“Dat de wetgever het gelijk[h]heidsbeginsel en het beginsel van non-discriminatie geschonden heeft door een specifieke procedure in te stellen voor de landen die als zeker (quod non) betiteld worden.

Dat door de verzoekers in deze hypothese niet toe te laten een beroep in volle rechtsmacht in te leiden, hij hen de facto belet nieuwe documenten ter staving van hun asielaanvraag in te dienen die de motivatie van de tegenpartij zouden kunnen bestrijden.

Dat het Grondwettelijk Hof in ieder geval door middel van een prejudiciële vraag aangaande deze discriminatie tussen de asielaanvragers ondervraagd dient te worden, des te meer dat de tegenpartij op grond van een andere bepaling van de wet van 15 december 1980 zal kunnen weigeren een nieuwe asielaanvraag in overweging te nemen, zich grondend op de documenten die tijdens het onderzoek van de eerste aanvraag van de vreemdeling die van een als “zeker” beschouwd land afkomstig is voorgelegd hadden kunnen zijn.”

3.2.2. Het middel zoals geformuleerd in het verzoekschrift komt neer op een kritiek op de wet. De Raad is evenwel niet bevoegd om de wet te toetsen aan de Grondwet. Deze bevoegdheid komt immers binnen de grenzen bepaald in artikel 142, tweede lid van de Grondwet toe aan het Grondwettelijk Hof (cf. RvS 23 juni 2004, nr. 132.916, RvS, 2 mei 2005, nr. 144.025). Er dient tevens te worden benadrukt dat verzoekende partijen lijken voorbij te gaan aan het feit dat grondwettelijke regels van gelijkheid voor de wet en van niet discriminatie niet uitsluiten dat een verschil in behandeling volgens bepaalde categorieën van personen zou worden ingesteld, voor zover voor het criterium van onderscheid een objectieve en redelijke verantwoording bestaat. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld met betrekking tot het doel en de gevolgen van de ter beoordeling staande norm; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat de aangewende middelen niet redelijkerwijze evenredig zijn met het beoogde doel (Grondwettelijk Hof 13 oktober 1989, nr. 23/89; RvS 31 januari 2002, nr. 103.050). Het Grondwettelijk Hof oordeelde reeds dat een verschil in behandeling van een vreemdeling dat berust op een objectief criterium, namelijk het feit of een onderdaan al dan niet onderdaan is van een Staat die de nodige garanties biedt dat *“de fundamentele rechten van de betrokkenen er niet zullen worden geschonden, minstens dat de betrokkenen er over de nodige mogelijkheden van beroep zouden beschikken indien dat wel het geval zou zijn”* en waarbij een individueel onderzoek van de asielaanvraag behouden blijft geen schending inhoudt van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet (cf. Grondwettelijk Hof 26 juni 2008, nr. 95/ 2008, B.84). Het staat niet ter discussie dat deze de wetgever deze garanties ook in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet heeft opgenomen.

Verzoekende partijen maken daarenboven ook niet aannemelijk dat zij over nieuwe documenten, in de zin van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet, beschikken. Zij voegen bij hun verzoekschrift weliswaar een aantal documenten, doch er blijkt niet dat die zij deze voorheen niet konden ter kennis brengen aan de commissaris-generaal. Zij beperken zich dus tot beschouwingen die gebaseerd zijn op hypotheses.

Waar verzoekende partijen daarnaast vragen om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof kan worden gesteld dat, gelet op voorgaande vaststellingen en gezien artikel 26, § 2, derde lid van de Bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, niet op dit verzoek dient te worden ingegaan daar de beslissing van de Raad nog vatbaar is voor een cassatieberoep bij de Raad van State en het antwoord op de voorgestelde prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om in casu uitspraak te doen.

Het tweede middel kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.1. In een derde middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/7bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de bewijskracht van de geschriften en van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek. Zij stellen tevens dat een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

Hun betoog luidt als volgt:

• *Eerste onderdeel : de paspoorten*

Overwegende dat de motivatie van de bestreden beslissing het feit betreft dat de verzoekers hun paspoort verborgen zouden hebben.

Dat deze motivatie vaststaat aangezien de verzoekers hun paspoort ter staving van dit beroep gaan indienen.

Dat de tegenpartij echter niet uitlegt om welke reden dit feit elke geloofwaardigheid aan hun relaas zou wegnemen, des te meer dat de paspoorten wel degelijk de nationaliteit van elke van de verzoekers bevestigen.

• *Tweede onderdeel : het verkoop van het terrein*

Overwegende dat de tegenpartij veel waarde hecht aan het feit dat de verzoeker verklaard zou hebben dat hij een terrein aan de broer van de verzoekster verkocht zou hebben, terwijl deze gewag gemaakt heeft van een verkoop aan een Heer [D. M.] om de reis te financieren.

Dat het oom een vertalingsfout moet gaan aangezien, zoals de tegenpartij het trouwens benadrukt, de verzoekers sinds 2000 geen contact met de familie van de verzoekster meer hebben.

Dat de motivatie betreffende de verkoop van dit terrein dus volkomen onvoldoende is om de asielaanvraag van de verzoekers niet in overweging te nemen.

Dat het middel van dit onderdeel gegrond is.

• *Derde onderdeel : de problemen van de verzoeker met de Servische overheden*

Overwegende dat de geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoeker ten opzichte van de problemen die met de Servische overheden ondervonden werden aan de orde gesteld wordt wegens de vergelijking tussen zijn verklaringen voor de tegenpartij en het antwoordformulier dat hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken opgemaakt had.

Dat enkel op grond van de uiteenzetting van de feiten vastgesteld dient te worden dat het leven van de verzoeker verre van een bedaad is.

Dat hij ertoe gedwongen werd meerdere malen van woonplaats te veranderen, en dat hij, overal waar hij zich vestigde, problemen met de plaatselijke bevolking en zijn familie of degene van zijn echtgenote had heeft.

Dat het antwoordformulier van de Dienst Vreemdelingenzaken zeer beknopt is en niet toestaat met al deze elementen rekening te houden.

Dat de verzoeker zo buiten de aanhouding en de korte hechtenis van 1993 niet meer aangehouden, maar slechts in het kader van diefstallen geïnterpelleerd en ondervraagd werd zodat de politie niet reageerde toen hij zelf klacht indiende wegens overvallen die hij onderging.

Dat de verzoeker hiermee gewoon de nadruk wou leggen op de passieffheid van de Servische overheden toen hij slachtoffer was, en op haar bedrijvigheid toen hij verdacht was, eerder dan op een rechtstreekse vervolging van de overheden ten opzichte van hem, buiten de feiten van 1993 die zich in een bijzonder context voorgedaan hebben.

Dat de motivatie van de tegenpartij reducerend is en haar in ieder geval niet toestaat zijn asielaanvraag niet in overweging te nemen.

• *Vierde onderdeel : de overvallen op de persoon van [V.]*

Overwegende dat de tegenpartij de geloofwaardigheid van de verklaringen van [V.] (die met moeite 18 jaar oud is) betreffende de beledigingen en overvallen die zijn op school ondergaan heeft aan de orde stelt, aangezien geen enkele van de verzoekers deze voor diensten van de Dienst Vreemdelingenzaken vermeld zou hebben, en omdat twee van de overvallen zich op dezelfde dag voorgedaan zouden hebben.

Dat een verhoor voor de tegenpartij en het invullen van een antwoordformulier voor de Dienst Vreemdelingenzaken nogmaals volkomen verschillende doelen beogen.

Dat de wetgever, door het onderzoek van een asielaanvraag aan één enkele tegenpartij toe te vertrouwen, niet meer gewenst heeft dat vergelijkingen tussen twee “verhoren” gemaakt zou kunnen worden.

Dat het feit dat de overvallen zich in het openbaar voorgedaan hebben trouwens de straffeloosheid bevestigt waarover de leerlingen voelden te kunnen beschikken toen zij de strijd met etnische minderheden aanbonden.

Dat de verzoekers in ieder geval het vonnis indienen aangaande de terechthwijzing die het voorwerp van een klacht is geweest.

Dat dit vonnis echter de context niet in overweging neemt, hetzij het feit dat de verzoekster het hoofd aan meerdere aanranders heeft moeten bieden en de houding van deze stigmatiseert, haar verwijtend

dat zij het initiatief van het gevecht genomen had, zonder daarenboven rekening te houden met de gevolgen (breuk) die zij ondergaan heeft.

Dat, in het licht van dit vonnis, in acht genomen dient te worden dat de tegenpartij de geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoekster wel degelijk onwettig aan de orde gesteld heeft.

- Vijfde onderdeel : de algemene geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoeker

Overwegende dat, alhoewel sommige verklaringen van de verzoeker door de tegenpartij aan de orde gesteld werden, de meeste vervolgingen die hij ondergaan heeft wel degelijk vastgesteld zijn aangezien de details die hij gegeven heeft toegelaten hebben zijn verklaringen geloofwaardig te maken.

Dat de tegenpartij de moeilijkheden dat een gemengd koppel, zoals degene van de verzoekers, in de Balkan en kan ondervinden ook niet mag ontkennen.

Dat de tegenpartij in dit kader niet vermeldt wegens welke redenen zij aan de verzoekers het voordeel niet toestaat van het artikel 57/7 bis van de wet van 15 december 1980, dat stelt dat : “De Commissaris-generaal beschouwt het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken.”

Dat de tegenpartij het vermeld artikel evenals de verplichting van motivering bijgevolg wel degelijk geschonden heeft.

- Zesde onderdeel : de bescherming van de Servische overheden

Overwegende dat de tegenpartij veel waarde hecht aan het feit dat de verzoekers vanwege de Servische overheden een bescherming zouden kunnen krijgen.

Dat zij zich grondt op het feit dat de overheden betreffende de vorming van de politie enige vooruitgang geboekt zouden hebben.

Dat deze elementen door de totaliteit van de verslagen die de verzoekers bij hun dossier voegen ontken[d] worden.

Dat deze Rechtsmacht in november 2011 in deze zin noch uitspraak gedaan had : “Le Conseil rappelle que la question pertinente n'est pas tant de savoir si les requérants ont ou non porté les faits à la connaissance de leurs autorités, mais bien de déterminer s'ils peuvent démontrer qu'ils n'auraient pas eu accès à une protection effective de leur part. Cet examen nécessite la prise en compte de tous les éléments pertinents de la cause. La circonstance que les requérants se soient ou non adressés à leurs autorités constitue l'un des éléments à prendre en considération, de même que, le cas échéant, la réaction de ces dernières, mais il n'est pas le seul. Ainsi, lorsqu'il ressort des circonstances individuelles propres à l'espèce ou des informations générales fournies par les parties que toute procédure aurait été vaine ou inefficace ou qu'il n'existait aucune protection accessible, susceptible d'offrir au demandeur d'asile le redressement de ses griefs et présentant des perspectives raisonnables de succès, il ne peut être exigé des parties requérantes qu'elles se soient adressées à ses autorités. L'examen de cette question suppose que soient pris en considération non seulement les obstacles juridiques mais également les obstacles pratiques qui peuvent empêcher l'accès d'une personne à une protection effective au sens de l'article 48/5 §2 de la loi du 15 décembre 1980. La nature de la persécution et la façon dont elle est perçue par la société environnante et par les autorités en particulier peuvent dans certains cas constituer un tel obstacle pratique. La situation personnelle de demandeurs, notamment leur vulnérabilité, peut également contribuer à empêcher, dans la pratique, l'accès à la protection des autorités. En l'espèce, il ressort des documents mis à la disposition du Commissaire général que bien que les autorités serbes et la police serbe garantissent pour tous les groupes ethniques, les Roms y compris, des mécanismes légaux pour détecter, poursuivre et punir tout acte de persécution, un nombre important de réformes est encore nécessaire au sein de la police serbe. Dès lors, la persistance de discriminations constatées, à la lecture des documents joints au dossier administratif, à l'encontre des Roms en Serbie, nonobstant les efforts déployés par les autorités serbes,

amène à se poser la question de l'accès des intéressés à cette protection eu égard aux circonstances propres à chaque cas d'espèce (R.v.V. nr. 69 762 van 09 november 2011).

Dat zij in haar overwegingen trouwens dezelfde bevinding in de rechtspraak die in het eerste middel aangehaald werd bevestigd heeft.

Dat de tegenpartij zich bijgevolg wettelijk niet op haar documentatie kon gronden om aan te tonen dat de verzoekers in staat waren zich tot hun overheden te richten om een bescherming te bekomen zonder haar vereiste van motivering evenals de aan de akten vereiste bewijskracht te schenden.

• Zevende onderdeel : de bescherming van de Bosnische overheden

Overwegende dat de tegenpartij dezelfde redenering houdt betreffende de eventuele bescherming over dewelke de verzoekers ten opzichte van BOSNIE zouden kunnen genieten, en dat zij onderstreept dat het geschil tussen [D.] en de verzoeker slechts van private aard is en dat hij bijgevolg niet op de overheden beroep zou kunnen doen.

Dat, alhoewel de Bosnische overheden belangrijkere hervormingen dan degene van SERVIE gedaan hebben, er in de bevolking toch nog een belangrijk gevoel van onbehagen bestaat ten opzichte van de Roma en de Serviërs in het algemeen, die zich aan de bloedbaden in dit land schuldig gemaakt hebben. Dat de tegenpartij het feit dat de verzoeker tijdens de oorlog onder de Servische vlag gediend heeft (hetgeen zij in termen van feiten vermeldt) en dat zijn echtgenote Roma is blijkbaar volkomen verduisterd heeft.

Dat de wijze waarop de verzoeker door zijn familie verworpen werd daarenboven zeer symptomatisch is voor de manier waarop zij in geval van vestiging in dit land aanvaard zouden kunnen worden.

Dat het vluchtelingenstatuut bijgevolg aan de verzoekers toegestaan diende te worden."

3.3.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekende partijen het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekende partijen neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Verzoekende partijen zetten nog uiteen dat verwerende partij heeft nagelaten te motiveren waarom zij het gegeven dat zij hun paspoort verborgen hielden als een reden beschouwt dat *"elke geloofwaardigheid van hun relaas zou wegnemen"*. Zij gaan hierbij evenwel uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissingen. Verwerende partij heeft immers nergens gesteld dat verzoekende partijen hun paspoorten zouden hebben verborgen en dat dit feit op zich zou verhinderen dat nog enig geloof wordt gehecht aan hun asielrelaas. Zij heeft slechts opgemerkt dat er vraagtekens kunnen geplaatst worden bij de verklaringen van eerste verzoekende partij dat zij Servië illegaal verliet en tweeduizendvijfhonderd euro diende te betalen voor de reis naar België, aangezien staatsburgers van Servië en Bosnië-Herzegovina visumvrij naar de Europese Unie kunnen reizen. Verwerende partij heeft daarnaast toegelicht dat eerste verzoekende partij verklaarde de illegale reis te hebben bekostigd door de verkoop van een stuk grond, dat toebehoorde aan tweede verzoekende partij, aan haar schoonbroer, terwijl tweede verzoekende partij aangaf dat er sedert verscheidene jaren geen contact meer was met haar familie en haar grond aan een zekere M. D. werd verkocht. Verwerende partij gaf tevens aan dat het bevreemdend is dat foto's en handtekeningen aan een smokkelaar dienden te worden gegeven nu verzoekende partijen tijdens hun gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarden zonder valse documenten te hebben gereisd. Deze vaststellingen die steun vinden in de aan de Raad voorgelegde stukken laten toe te concluderen dat de *"algemene geloofwaardigheid"* van de verklaringen van eerste verzoekende partij onder druk komt te staan. Verzoekende partijen bevestigen door het voegen van een kopie van hun reispassen bij het verzoekschrift ook dat verwerende partij met reden kon twijfelen aan hun verklaringen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3.2.2. In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt en zij de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen inhoudelijk in vraag stellen voeren zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoekende partijen stellen dat de vaststelling dat eerste verzoekende partij zou verklaard hebben dat zij de reis naar België financierde door de verkoop van een stuk grond aan haar schoonbroer wellicht het gevolg is van een vertaalfout. Uit het gehoorverslag van 26 juli 2012 blijkt evenwel dat eerste verzoekende partij verklaarde dat de communicatie vlot verliep en dat zij de tolk goed begreep, zodat er geen reden is om te veronderstellen dat enige vertaalfout zou zijn gemaakt.

In wat kan worden beschouwd als een derde onderdeel van hun middel geven verzoekende partijen aan van oordeel te zijn dat het feit dat hun initiële verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken verschillen van deze die zij aflegden bij verwerende partij niet in aanmerking mag genomen worden omdat zij tijdens het eerste interview hun relaas slechts beknopt konden weergeven. De Raad stelt echter vast dat verwerende partij op correcte gronden constateerde dat eerste verzoekende partij bij een eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk verklaarde geen problemen te hebben met de autoriteiten en tijdens het tweede gehoor bij verwerende partij plots aangaf wel problemen te hebben met de Servische autoriteiten. Van een vreemdeling die een asielaanvraag indient mag verwacht worden dat hij, zelfs indien hij bij een eerste gehoor zijn asielrelaas niet in detail niet kan uiteenzetten, een correct antwoord kan geven op de vraag of hij problemen had met de autoriteiten in het land dat hij stelt te zijn ontvlucht. Eerste verzoekende partij heeft op voormelde vraag duidelijk “*neen*” geantwoord en aangegeven enkel problemen gehad te hebben met andere burgers. Het is geenszins kennelijk onredelijk om wanneer een vreemdeling tijdens een tweede gehoor verklaringen inzake een belangrijk aspect van zijn asielrelaas wijzigt te motiveren dat het afleggen van verschillende verklaringen ernstige twijfels doet rijzen omtrent de geloofwaardigheid van de aangehaalde problemen.

Verzoekende partijen weerleggen door louter te beweren dat de politiediensten niet tussenkwamen wanneer dit vereist was ook de onderbouwde vaststelling van verwerende partij niet dat de politiediensten in Servië beter functioneren dan vroeger, dat, ondanks het feit dat nog belangrijke hervormingen noodzakelijk zijn, de internationale maatstaven meer worden benaderd en dat, indien men meent onrechtmatig behandeld te zijn geweest door de politiediensten, er verscheidene mechanismen bestaan om dit aan te klagen bij hogere autoriteiten.

Verzoekende partijen geven te kennen niet akkoord te gaan met de vaststelling van verwerende partij dat de verklaringen inzake de aanrandingen van derde verzoekende partij niet geloofwaardig zijn, doch tonen hiermee niet aan dat de redengeving van verwerende partij niet gesteund is op correcte vaststellingen of dat deze argumentatie kennelijk onredelijk is. Zij gaan ook voorbij aan de vaststelling van verwerende partij dat zelfs indien derde verzoekende partij effectief zou zijn aangerand, er niet blijkt dat de Servische autoriteiten niet in staat zouden zijn om passend op te treden en dat een tussenkomst van deze autoriteiten uiteraard maar mogelijk is indien er aangifte wordt gedaan van de zogezegd gepleegde feiten. Verzoekende partijen wijzen er daarnaast op dat de vechtpartij op school waarbij derde verzoekende partij betrokken was wel het voorwerp uitmaakte van een klacht en stellen niet akkoord te gaan met de uitspraak van de rechter die zowel derde verzoekende partij als de persoon waarmee zij slaags raakte een reprimande gaf, maar toont hiermee niet aan dat verwerende partij hun situatie verkeerd inschatte.

Het feit dat een vreemdeling een gedetailleerd relaas geeft van een situatie die zich zou hebben voorgedaan laat, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen lijken te veronderstellen, verder niet zonder meer toe om te besluiten dat dit relaas waarheidsgetrouw is en als geloofwaardig moet worden beschouwd.

Uit de bestreden beslissing kan ook niet worden afgeleid dat verwerende partij zou ontkennen dat verzoekende partijen, als “*gemengd koppel*”, worden geconfronteerd met problemen die eigen zijn aan

het feit dat zij een verschillende nationaliteit en etnische achtergrond hebben. Verwerende partij heeft enkel besloten dat het asielrelaas van verzoekende partijen niet in overweging kan worden genomen en heeft gemotiveerd op welke gronden zij tot dit besluit kwam. Verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat het feit dat zij verschillende nationaliteiten en een verschillende etnische achtergrond hebben afbreuk kan doen aan deze vaststelling.

In het zesde onderdeel van het middel betogen verzoekende partijen dat de totaliteit van de verslagen die zij aanbrachten wordt ontkend. Zij blijven evenwel in gebreke in concreto aan te tonen dat uit “*de totaliteit van de verslagen*” die zij bij hun verzoekschrift voegen zou kunnen worden afgeleid dat zij, gelet op hun concrete situatie, geen beroep zouden kunnen doen op de bescherming van de Servische of Bosnische autoriteiten en dat deze autoriteiten hen geen bescherming kunnen of willen bieden.

In zoverre verzoekende partijen verwijzen naar een arrest van de Raad waarbij twee Servische onderdanen als vluchteling werden erkend, moet worden benadrukt dat arresten in de continentale rechts-traditie geen precedentswaarde hebben en dat niet blijkt dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot voormeld arrest vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak.

Verzoekende partijen tonen door toe te lichten dat eerste verzoekende partij in het Servische leger gediend heeft en dat tweede verzoekende partij een etnische Roma is evenmin aan dat het standpunt van verwerende partij dat de Bosnische autoriteiten evenzeer in staat zijn waar nodig de vereiste bescherming te bieden incorrect is. De familiale problemen waarnaar verzoekende partijen verwijzen en het gegeven dat eerste verzoekende partij aangeeft een misdrijf van gemeen recht gepleegd te hebben laten niet toe tot een andere conclusie te komen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3.2.3. Nu verzoekende partijen niet aannemelijk maakten dat zij in het verleden reeds werden vervolgd of reeds ernstige schade hebben ondergaan of dat zij reeds rechtstreeks werden bedreigd met dergelijke vervolging of dergelijke schade kan ook niet ingezien worden waarom verwerende partij zou dienen te oordelen dat er een duidelijke aanwijzing is dat hun vrees voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, gegrond is of dat het risico op ernstige schade, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, reëel is.

De beschouwingen van verzoekende partijen leiden dan ook niet tot de vaststelling dat de artikelen 48/3 48/4 of 57/7bis van de Vreemdelingenwet zijn geschonden.

3.3.2.4. Waar verzoekende partijen verwijzen naar de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek kan slechts worden gesteld dat deze artikelen betrekking hebben op het bewijs van verbintenissen uit overeenkomsten en het bewijs van betaling en de schending van deze bepalingen in voorliggende zaak, waarbij de wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld, niet dienstig kan worden ingeroepen (RvS 14 juni 2012, nr. 219.747).

3.3.2.5. Gelet op voorgaande vaststellingen tonen verzoekende partijen ook niet aan dat de bewijskracht van de door hen aangebrachte stukken werd miskend.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK